

EL DIA DESPRÉS

Silenci. Sobretot hi és constant el silenci. Carrers muts i solitaris. Banderetes que es remouen llastimosament pel vent. Restes de terra on poques hores abans hi bullia el valor d'algun torero espontani. L'entrada d'una verbenes descurada en un racó em fa pensar en aquell ball amb aquell xiquet que ahir no vaig acabar. Les tanques encara presents recorden totes les corredisses que s'han viscut els

últims dies. Fins i tot l'aire sembla que hagi canviat: on ahir hi havia les últimes ganes de gresca, avui només queda la malenconia.

És difícil de creure que encara avui sigui estiu al poble. Els dinars de rigor, amb els amics o la família, pasen el punt i final a unes altres festes d'agost. A partir d'ara comencen els moments més difícils.

Sentada en el pub, sento converses al meu voltant, "Vas veure com el va enganxar la vaca?,

"No t'has enterat que aquella festeja amb l'altre? o "No creus que aquest any els Kromàtics han millorat?". Avui t'informen sobre què ha passat i ha deixat de passar. És l'hora de recordar les festes. Un soroll em distreu, algú entra per acomiadar-se. Des d'ara una patètica processó desfila davant meu i em saluda fins la pròxima, un a un s'engeguen els cotxes i el pub es comença a buidar.

Ja no hi ha música, ni bous, ni tan sols ganes

de fer el boig. Esgotament, tristor i resignació es dibuixen en els rostres que m'acompanyen. Mirant les cares dels altres no puc negar que ja s'han acabat per aquest any. El millor que puc fer és pensar que ja queda un dia menys per a les festes de l'any que ve.

Quan ja és fosca nit, un despistat em pregunta: Però què és això de la joia? I el primer que se m'acudeix és: "Això mateix, el dia després".

Helena Barberà

Putxa vida

A voltes penso, i no sé en què pensar, fico la ràdio i com si no la ficara, obric un llibre i passo les fulles sense enterar-me de res, miro al carrer per la finestra i està plovent, encenc un cigarret, li pego dues "calades", el deixo recolzar en el cendrer i a la llum del flexo miro com el fum puja cap a dalt, és tard, molt tard i no tinc son, és aleshores quan em pregunto, qui sóc?, per a què servisc?, sóc útil o pel contrari sóc un inútil?, la veritat és que no ho sé, ni vull saber-ho, de què serviria, per a què valdria, per a res, al cap i a la fi sóc una persona més entre milions d'individus o d'éssers, entre cometes "intel·ligents" habitants d'aquest món malèfic, divertit, emocionant i fill de p... que tantes decepcions i alegries ens dona, en què tots lluitem per ser alguna cosa o algú més, o per guanyar un duro més, i tot, per a què? qui és més feliç? el que treballa més i guanya

més diners per a viure millor i no para mai de treballar i lluitar, o el que es conforma amb el que té i fa el que li dóna la gana dins de les seues possibilitats?. No ho sabrem mai, la qüestió és que ací estem i ací vivim, pensant en el futur, sempre en el futur, un futur que serà molt bonic, en què tindrem més diners, en què serem més "guapos" i estarem més feliços que mai, i tindrem un cotxe molt gran, i una moto, i una casa, i un... Però, sabeu què? mai li parem la suficient atenció al present, el vivim això és veritat però no amb la suficient atenció, un present que compta molt, més del que us podeu imaginar perquè per desgràcia ningú sabem el que en pot oferir el destí i aquest sí que existeix encara que moltes vegades no el voldríem ahí està i malauradament no el podem escollir.

Gustavo, mai t'oblidaré.

Oscar Villalonga